

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 397/2020
17.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА ДОО ..., чији је пуномоћник Марина Ресимић, адвокат у ..., против туженог „Procredit leasing“ ДОО Београд, у ликвидацији, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат у ..., ради стицања без основа, вредност предмета спора 113.228,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4162/19 од 21.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 17.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4162/19 од 21.05.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4162/19 од 21.05.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 969/19 од 17.04.2019. године ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да тужиоцу исплати износ од 113.228,00 динара са законском затезном каматом почев од 16.05.2011. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да исплати туженом износ од 25.110,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4162/19 од 21.05.2020. године ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио посебну ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, правних питања у интересу равноправности грађана и потребе новог тумачења права.

У одговору на ревизију тужени је предложио да се ревизија одбаци као недозвољена, а уколико суд приступи одлучивању о ревизији да исту одбије као неосновану.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиоца јер у конкретном случају за то нису испуњени услови из одредбе члана 404. Закона о парничном поступку. Није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Другостепеном пресудом је правноснажно одлучено о захтеву тужиоца за исплату износа од 113.228,00 динара са законском затезном каматом почев од 16.05.2011. године до исплате по основу неоснованог обogaђења услед неосноване наплате накнаде трошкова одобравања и спровођења уговора о финансијском лизингу, као и ПДВ на наведене трошкове. Нижестепени судови полазећи од одредаба Закона о финансијском лизингу и Одлуке Народне банке Србије о минималним условима за закључење уговора о финансијском лизингу и о начину исказивања лизинг накнаде и других трошкова који настају закључењем тог уговора („Сл. гласник РС“, бр.91/10), закључили да тужени има право да приликом закључења уговора о финансијском лизингу наплати од корисника лизинга трошкове обраде захтева. Како је тужилац приликом закључења уговора био упознат са свим битним елементима уговора, укључујући и трошкове обраде захтева, закључак је судова да је плаћањем наведених трошкова испунио своју пуноважну уговорну обавезу. Зато је одбијен као основан захтев за враћање новчаног износа уплаћеног туженом по основу наведеног уговора о лизингу.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин одлучивања и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није потребно ни ново тумачење права, ни уједначавање судске праксе. Неосновано је позивање ревидента на правни став о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 22.05.2018. године, јер се тај став не односи на трошкове лизинг накнаде. С тим у вези неосновано је и указивање ревидента на одлуке које се односе на трошкове обраде кредита, а које су засноване на наведеном правном ставу.

Разлози који се тичу правилности утврђеног чињеничног стања, на које се позива ревидент, нису законски основ због кога се може изјавити посебна ревизија.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредаба члана 410. у вези са чланом 479. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник

РС“, бр.72/11... 18/20) и одлучио да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против одлуке против које се не може изјавити.

Према одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена. Одредбом члана 480. став 2. Закона прописано је да, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку у привредним споровима сходно се примењују остале одредбе овог закона. У привредним споровима, спорови мале вредности, по члану 487. став 1. Закона о парничном поступку су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета дана 22.02.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 113.228,00 динара. Како се ради о спору мале вредности ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу изложеног и члана 413. Закона о парничном поступку, ревизијски суд је ревизију одбацио као недозвољену.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 154. Закона о парничном поступку.

Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић